

Sygn. akt V CNP 1/17

POSTANOWIENIE

Dnia 12 czerwca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie ze skargi M. G.
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku
Sądu Okręgowego w O.
z dnia 21 listopada 2014 r., sygn. akt VI Ga (...)
w sprawie z powództwa "E. Sp. z o.o." w W.
przeciwko M. G.
o zapłatę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 12 czerwca 2017 r.,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

W związku ze skargą pozwanej M. G. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w O. z dnia 21 listopada 2014 r. Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Przepis art. 424⁵ § 1 k.p.c. określa wymagania konstrukcyjne skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia. Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia powinna zawierać: oznaczenie wyroku, od którego jest wniesiona, ze wskazaniem, czy jest on zaskarżony w całości lub w części, przytoczenie jej podstaw oraz ich uzasadnienie, wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżony wyrok jest niezgodny, uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez

wydanie wyroku, którego skarga dotyczy oraz wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe, a ponadto – gdy skargę wniesiono stosując art. 424¹ § 2 k.p.c. – że występuje wyjątkowy wypadek uzasadniający wniesienie skargi oraz wnioszek o stwierdzenie niezgodności wyroku z prawem.

Skarga podlega odrzuceniu, ponieważ zgodnie z przepisem art. 424⁴ zdanie drugie k.p.c. podstawą skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów. Wynika to z charakteru postępowania przed Sądem Najwyższym oraz z funkcji tego Sądu ukonstytuowanego jako sąd prawa, sprawującego nadzór nad działalnością sądów powszechnych w zakresie orzekania (art. 183 ust. 1 Konstytucji RP). Ocena dowodów pozostaje zatem wyłączną domeną sądów powszechnych i nie może być dokonywana oraz kontrolowana przez Sąd Najwyższy. Skarżąca wskazała art. 382 k.p.c. jako przepis prawa, z którym zaskarżony wyrok jest niezgodny, ponadto powołała się na brak niezbędnych elementów uzasadnienia (art. 328 § 2 k.p.c.), ale sama podniosła, że to naruszenie nie jawi się jako podstawa niniejszej skargi z uwagi na brak doniosłości oraz postaci rażącej i kwalifikowanej. Kształt zarzutów opartych na tych przepisach stanowi w istocie polemikę z ustalonym przez Sąd drugiej Instancji i z woli ustawodawcy wiążącym Sąd Najwyższy stanem faktycznym sprawy, w szczególności z ustaleniem wysokości kwoty należnej powódce, dokonany na podstawie 39 złożonych przez nią faktur. Wywody skarżącej, stanowiąc polemikę ze sposobem przeprowadzenia postępowania dowodowego oraz przeprowadzoną oceną materiału dowodowego, zmierzają wyłącznie do podważenia poczynionych ustaleń faktycznych, a skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia ograniczona tylko do zarzutów dotyczących ustalenia faktów lub oceny dowodów jest niedopuszczalna, jako nieoparta na ustawowej podstawie (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 23 września 2005 r., III CSK 13/05, OSNC 2006, nr 4, poz. 76; z dnia 9 maja 2005 r., V CNP 2/05, niepubl.; z dnia 28 marca 2006 r., V CNP 55/06, niepubl.) i jako taka podlega odrzuceniu.

Wobec powyższego Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c.

aj